

Jutro se je razvilo v lep jesenski dan. Nikjer ni bilo več sledu megle in težkih oblakov. V villi je bilo vse pokoncu. Sluge so letali semtertja, vratar je izpraševal o tem in onem, grofica je priporočevala, grof ukazoval, Alma jokala; toda vse se je vršilo hitro in tiho. Kočija je pridrdralajlahno, kakor po perutih; konji so zacepetali nestrpnost in gledali živahno v naravo. — Vstopili so: grof, grofica in Gastone. Še pozdrav Almi in zadnji poklon drugim . . . Sluga zapre vrata, in kočija odhiti iz srečne, tihe ville v mrzli burni svet.

(Dalje.)

Sveti Izidor.

Par voličev gonil pred seboj je
sveti Izidor v zeleno polje,
da zoral bi njivo gospodarju
in jo obsejal s pšenico zlato.

Bele breze stale so ob potu,
sklanjale se druga k drugi,
druga drugi tajno šepetale:
„Glej ga, Izidor — služabnik Božji!“ . . .

Sveti Izidor prišel je v polje,
križ naredil je čez potno čelo,
pa začel je v Bogu znojno delo —
razgrinjale so pred njim se brazde . . .

Pa na vasi zvon se je oglasil —
vabil je k daritvi svete maše —
in od vseh strani je vrelo ljudstvo,
vneto klanjat se Odrešeniku.

Izidor pomišlja, kaj bi storil . . .
„Hlapec Božji prej, ko gospodarjev,“
rekel je in se odpravil k maši,
Bogu je izročil znojno delo . . .

Glej čudesa! Bog z neba poslal je
dvoje angelov v zeleno polje,
in orala sta namesto hlapca
Božjega — svetnika Izidorja.

Prvi gonil je voličke sivčke,
drugi držal za drevo leseno:
Razgrinjale so se črne brazde,
in dišalo je iz mlade zemlje . . .

Ko se Izidor je vrnil v polje,
bila njiva že je doorana . . .
„Kdo dovršil je začeto delo?“ . . .
Ni si znal razrešiti uganke . . .

Marijan.

K nam prihaja vesna . . .

K nam prihaja vesna,
mlada, zlata vesna,
da prinese tratam cvetje,
da prinese ptičkom petje.
Ž njo pa gredo trije angeli:
Prvi v halji zeleni
mlade rožice zasaja,

trato, log in vrt pomlaja.
Drugi z vrčem zlatim
rožico napaja
s srebrno vodicco.
Tretji v zlatem krilu
rožice napaja
s solnčnimi prameni . . .

Bogomil Gorenjko.

